

РЕШЕНИЕ

№ 4212

гр. София, 26.09.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 12.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **5091** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ и чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от [фирма], [населено място] срещу Заповед № РД-14-35 / 31.05.2010 г. на Заместник - началник на Дирекцията за национален строителен контрол / ДНСК/, с която на основание чл.225 от ЗУТ е разпоредено премахване на незаконен строеж „Канализационно съоръжение” на ул. С. през ПИ пл. № 1231, кв.5, м.НПЗ „Х. Д. – М.” по плана на [населено място], до комбината по хладилна техника, като изпълнен без издадени строителни книжа и без разрешение на собственика на съседен имот, през който минава.

Жалбоподателят моли заповедта да бъде отменена. В жалбата и чрез процесуален представител адв. С., твърди, че не става въпрос за изграждане на ново канализационно съоръжение, а за ремонт на такова, направено в периода 1985 – 89 г., и изразяващ се в подмяна на тръби, поради което не се изисква одобряване на строителни книжа.

Ответникът по делото, чрез процесуален представител юрк. С., оспорва жалбата и излага съображения за нейната неоснователност, както и за законосъобразност на оспорената заповед.

Заинтересована страна [фирма], през чийто имот минава съоръжението, чрез адв. И., също излага аргументи в подкрепа на издадения административен акт.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не встъпва в производството.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице с активна процесуална легитимация и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, взе предвид доводите и възраженията на страните, както и въз основа на служебна на основание чл.168 от АПК проверка за законосъобразността на оспорения административен акт по всички основания, посочени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

На първо място, процесната заповед е издадена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, поради което не е налице основание за отмяна / обявяване на нищожност на заповедта, съгласно чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Правомощията за издаване на заповед за премахване на незаконни строежи или на части от тях, съгласно чл. 225, ал.1 от ЗУТ е на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице. Налице са законосъобразно делегирани правомощия със Заповед № РД-13-114 / 10.02.2010 г. на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол на лицето подписало оспорената заповед.

Компетентни съгласно чл.225, ал.3, във връзка с чл.222, ал.2, т.1 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт по реда на този член, като длъжностни лица на Дирекцията за национален строителен контрол.

На второ място, административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл.225, ал.3 от ЗУТ процедурата по констатиране на незаконно строителство, представляваща и гаранция за законосъобразността на самата заповед за премахване.

Съставен и констативен акт № С9-798-010 / 15.04.2010 г., връчени на заинтересованите лица, като е съобщена и възможността за представяне на възражение. Такова е подадено на 27.04.2010 г. и, като е обсъдено, не е уважено.

Следователно, не са налице съществени нарушения на административно – производствените правила, обосноваващи отмяна на акта по чл.146, т.3 от АПК.

На трето място, административният орган правилно е приложил и материалния закон, като се е съобразил и с целта на закона, предвид което не са налице основания за отмяна и по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Съдът счита за безспорно установено по делото наличието на „строеж” по смисъла на §5, т. 38 от ДР на ЗУТ / „мрежа и съоръжение на техническата инфраструктура”/ , описан подробно по характеристики в констативния акт и обстоятелствената част на заповедта.

Съгласно чл. 148, ал.1 и ал.2 от ЗУТ строежи, могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон, като за целта преди започването на строежа е необходимо издаването на специално разрешение за строеж от главния архитект на общината, а за градовете с районно деление - по решение на общинския съвет - от главния архитект на района.

Строежите се изпълняват в съответствие с предвижданията на подробния устройствен план и съгласувани и одобрени инвестиционни проекти при условията и по реда на този закон / чл.137, ал.3 от ЗУТ/.

Процесният строеж не попада в обхвата на изключенията по чл. 151 от ЗУТ, за които не се изисква наличието на разрешение за строеж. Съгласно чл.151, ал.1, т.5 от ЗУТ не се изисква разрешение за строеж само за текущ ремонт на елементите на техническата

инфраструктура по чл. 64, ал. 1 от ЗУТ, с който не се променят трасето и техническите характеристики.

Периодът на извършване на строителството е правилно установен от административния орган в края на 2007 г. - началото на 2008 г. В подкрепа на това са и останалите приети по делото доказателства / трасировъчна скица от инж. В.М. от март 2008 г., молба – покана от П. Ц. до главния архитект на район „С.“ от 14.03.2008 г. жалба от 29.01.2008 г. и 04.04.2008 г. до [фирма] за незаконно изграждане на канализационно отклонение през имота му, жалба от П. Ц. до главния архитект от 29.01.2008 г. със същото оплакване, а също от показанията на свидетелите Б. И., чийто офис се намира в сграда срещу имота, и на П. Ц., бивш собственик на имота.

По отношение на характеристиките на извършените работи са изслушани три експертни заключения. Доколкото вещото лице от първоначалната експертиза не е имало достъп до имота, съдът е назначил и повторна експертиза. При оспорването ѝ от жалбоподателя, е допусната и изслушана и тройна такава, която потвърждава изцяло констатациите на предходната. Изводите на повторната и на тройната съдебни експертизи съдът приема изцяло като компетентно изготвени, подборни и извършени въз основа цялостен оглед на строежа.

Вещите лица сочат, че техническите констатации в констативния протокол, предшестваш издаване на процесната заповед, както и в заповедта съответстват напълно на изпълненото строителство.

Установява се, че извършеното канализационно отклонение, което започва от [улица]и преминава през югозападния край на ПИ 1231, кв.5, м. „НПЗ Х. Д. – М.“, с дължина 68 – 70 м., представлява нов строеж, различен от съществуващите в имота бетонови тръби, означени на скицата към СТЕ като „стари бетонови тръби“, съответно е с променено трасе и технически характеристики. Новото канализационно отклонение е изпълнено от подсилени PVC тръби, които са ситуирани в югозападна посока, за разлика от старите бетонови тръби, които са в северна. Следователно новото отклонение не съвпада нито като трасе, нито като дълбочина / много по-плитконе 1.50м. от бетоновите – на 2.50 м./, нито като технически характеристики със старото.

Строежът по заповедта представлява изграждане на нова канализация със сградно канализационно отклонение /СКО/, видно и от контролен лист № [ЕГН] на [фирма] от 13.03.2008 г.

За изграждането на такова канализационно отклонение е следва ода се спазва реда по ЗУТ / сочените по-горе текстове/, съответно Наредба № 4 / 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребители и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи / чл.12, чл.13 от наредбата/, изискващи изготвяне на инвестиционен проект, план, схема или проект, с който се обосновава и предлага местоположението на присъединяването на имота към канализационното отклонение, съответно издаване на разрешение за строеж, преди пристъпване към изпълнението му. Материалноправните предпоставки за издаване на настоящата заповед по чл. 225, ал.1, във връзка с чл.222, ал.1, т.10 от ЗУТ, са изпълнени а именно налице е строеж, който е извършен без разрешение за строеж, които е незаконен по чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ.

Такова не е представено, а и не се твърди и от жалбоподателя да е искано или получавано подобно. Обстоятелството, че не са одобрявани строителни книжа за такъв обект и няма издадено разрешение за строеж се потвърждава и от писмо № С9-798-06 / 08.12.2009 г. на Район „С.“ до РДНСК – Югозападен район.

Предвид горното, съдът приема, че по делото е безспорно установено, че строежът е

извършен без разрешение за строеж.

Не е налице и искане или акт за узаконяването му.

С оглед изпълнението на строежа през 2008 г., неприложима е разпоредбата на § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ, отнасящ се до незаконни строежи, извършени до 07.04.1987 г., както и разпоредбата на § 16, ал.2 от ПР на ЗУТ, относим за строежи, извършени в периода до 30.06.1998 г. и декларирани пред одобряващите органи до 31.12.1998 г.

От всичко изложено до тук, съдът обосновава правния си извод за законосъобразност на процесната заповед, като постановена в предвидената от закона форма и съдържание, от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, при спазване на установената административна процедура, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона.

С оглед изхода на делото и при направените от страните искания, съдът, с решението следва да се произнесе и по въпроса за разноските по делото. Такива са поискани от процесуалния представител на ответника и на заинтересованата страна в последното по делото заседание. Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.3 от АПК страната, за която административният акт е благоприятен има право на разноски по делото.

Предвид извършеното процесуално представителство, съдът счита, че жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за юрисконсулско възнаграждение в минималния размер от 150 / сто и петдесет/ лв., съгласно чл.8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Висшия адвокатски съвет.

Разноските на [фирма], [населено място] са в размер на 250 / двеста и петдесет/ лева за вещо лице по платежно нареждане от 21.12.2010 г. и 400 / четиристотин/ лева адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 05.11.2010 г., за заплащането на които също следва да бъде осъден жалбоподателя.

Водим от горното, основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от АПК Административен съд – София-град, II отделение, 35 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу Заповед № РД-14-35 / 31.05.2010 г. на Заместник - началник на Дирекцията за национален строителен контрол.

О С Ъ Ж Д А [фирма], [населено място] да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол 150 / сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсулско възнаграждение.

О С Ъ Ж Д А [фирма], [населено място] да заплати на [фирма], [населено място] 650 / шестстотин и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: